

Василю Земляку

Микола Вінграновський

Чи то було мені, чи снилося мені —
Синіли груші, груші чи смереки, —
Як чорнобривий шлях у срібному вікні
Проліг мені із коником сивеньким.

Я вийшов і пішов. Я йшов один, як перст,
І коник мій зі мною сивів поруч.
Був день праворуч, ніч була ліворуч,
І чорнобривий шлях лежав між ними з верст.

Стояла дивовижна світлотінь!
На всі часи всевічна, невіджита,
Вона була прекрасна, як теплінь,
Вона була як чоловік і жінка!

В ній все було від щастя. І весна —
Від голубого прожилку до крони.
І зрозумів я — лиш вона одна,
Та чорнобривий шлях, та сивий коник!

І я сказав: пробудьте мені втрюх
В моїм труді, в душі моїй і долі,
Аж доки цвинтаря непоминучий льох
Не склепить мої очі захолоді.